

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci

žalobce: **C. X.**, nar. X
st. příslušnost Čínská lidová republika,
bytem H., P.,
zastoupen Mgr. Markem Čechovským, advokátem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem nám. Hrdinů 1634/3,
Praha 4, poštovní schránka 155/50

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11.3.2014, č.j.: MV-152734-3/SO/sen-2013,

takto :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění :

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 8.11.2013, č.j. OAM-9459-38/PP-2012.

Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím Ministerstva vnitra byla zamítnuta žádost žalobce ze dne 13.9.1979 o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců). Žádost byla zamítnuta z důvodu ustanovení § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že se žalobce dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu.

II. Rozhodnutí žalované (napadené rozhodnutí)

Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí vyšla ze zjištění, že žalobce žádal o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinný příslušník občana Evropské unie, resp. státního občana České republiky podle § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K žádosti připojil rodný list nezl. L. T., nar. X, ve kterém je jako matka tohoto dítěte uvedená L. W. a otec J. J. Rodný list byl vydán dne 12.9.2006. Dále žalobce předložil cestovní doklad ze dne 23.4.2010, hraniční průvodku s vylepeným výjezdním příkazem na dobu od 19.7.2012 do 17.8.2012, úředně ověřenou kopii oddacího listu, v němž je zaregistrováno manželství žalobce s paní L. W. ke dni 13.8.2012. Žalobce dále doložil další doklady o zdravotním pojištění a rozhodnutí Městského soudu v Praze č.j. 5 To 488/2011 z 10.1. 2012 ve věci trestního odsouzení žalobce, podle něhož byl následně zrušen rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 1 ve výroku o uloženém trestu vyhoštění.

Žalovaná dále ze spisového materiálu správního orgánu I. stupně zjistila následující skutečnosti.

Rozhodnutím Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie Brno ze dne 16.4.2003 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou platnosti do 15.4.2008 z toho důvodu, že žalobce společně s dalšími 11 občany Čínské lidové republiky překročil státní hranici ze Slovenské republiky mimo hraniční přechod, úmyslně se vyhnul hraniční kontrole a bez povolení vstoupil na území České republiky bez cestovního dokladu a víza. Následně byl po převzetí rozhodnutí o správním vyhoštění předán policejnímu orgánu Slovenské republiky na základě dohody o předávání a přebírání osob na společných hranicích.

Z rozsudku Okresního soudu ve Frýdku-Místku č.j. 1 T 145/2003 ze dne 3.4.2004 žalovaný zjistil, že žalobce v době od 1.6.2003 do 22.7.2003, kdy požádal o azyl, pobýval na území neoprávněně a dopustil se trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí, za což mu byl uložen trest vyhoštění ve výměře 4,5 roku. Tento trest mu byl uložen za to, že po správním vyhoštění žalobce opět kontaktoval převaděče, kteří jej následně nelegálně převezli opět do České republiky, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Z trestního příkazu č.j. 51 T 128/2009 vydaného Obvodním soudem pro Prahu 10 dne 9.10.2009 žalovaný zjistil, že žalobce byl 7.10.2009 zadržen Policií České republiky, kdy se zdržoval neoprávněně na území ČR, ačkoli mu byl uložen trest vyhoštění a tím se dopustil trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. b) trestního zákona. Žalobce byl odsouzen k samostatnému trestu vyhoštění na dobu 5 let.

Žalovaná vyšla ze žádosti žalobce, který v rubrice č. 23 - děti uvedl dvě jména, a to X. H. M., nar. X a L. M., nar. X, přičemž ve vztahu k nezletilé L. M. je v rodném listě jako matka nezletilé uvedena L. W., otec uveden není.

K tomu žalovaná z trestního příkazu č.j. 8 T 438/2009 vydaného Obvodním soudem pro Prahu 2 zjistila, že J. J., který je uveden jako otec v rodném listě nezletil. T, L., nar. X, společně s L. Y. organizovali a zprostředkovávali mezi občany České republiky a Čínské lidové republiky nepravdivé přiznání otcovství formou zápisu o určení otcovství souhlasným prohlášením rodičů, a to v úmyslu získat nebo legalizovat pro ženy z Číny pobyt na území České republiky. J. J. se sám za finanční odměnu nechal zapsat do rodného listu nezletilého J. Z., čímž dopomohl jeho matce Z. A., občance ČLR získat povolení k trvalému pobytu na území. Dále uznal otcovství k dítěti J. J. a na základě toho bylo matce dítěte Z. Q. čínské státní příslušnici uděleno povolení k přechodnému pobytu. Bylo zjištěno, že J. J. je otcem celkem pěti dětí, jejichž matkami jsou čínské státní příslušnice, které právě na základě účelově uznaného otcovství získaly povolení k pobytu.

Z usnesení sp. zn. 51 T 128/2009 Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 13.7.2012 v trestní věci žalobce pro trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 171 odst. 1 písm. b) trestního zákona žalovaná zjistila, že ke dni 13.7.2012 bylo upuštěno od výkonu trestu vyhoštění, který byl žalobci uložen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 9.10.2009 s tím, že nastaly skutečnosti, pro které trest vyhoštění nelze uložit. Bylo totiž zjištěno, že žalobce podal návrh na upuštění od výkonu trestu vyhoštění z důvodu, že žije na území České republiky s družkou L. W. a společně s jejím synem T. L. a jejich společným synem X. H. M., nar. X, ohledně jehož otcovství probíhá u Obvodního soudu pro Prahu 10 občanskoprávní řízení, a dále očekávají narození dalšího společného dítěte, přičemž tyto skutečnosti nebyly v trestním řízení dostatečně reflektovány. Trestní soud vycházel z výsledku žalobce i paní L. W., kteří uvedli, že žijí spolu asi 6 nebo 7 let a vychovávají společně děti, chtějí uzavřít sňatek, a proto soud aplikoval postup podle § 350h odst. 1 trestního řádu a rozhodl o upuštění od trestu vyhoštění.

Žalovaná dále zjistila, že rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 č.j. 22 C 329/2009-20 ze dne 14.1.2010 bylo určeno, že žalobce je otcem nezletilého H. M. X., nar. X z matky Q. X., nezjištěného data narození a neznámého pobytu a toto dítě bylo svěřeno do výchovy žalobce.

Žalovaná dále vyšla ze zjištění, že dne 15.10.2012 správní orgán I. stupně vydal výzvu k odstranění vad žádosti k doložení, že žalobce je osobou, která má s občanem EU trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému dle § 15a odst. 3 písm. b) a současně byl podrobně poučen a naveden, jakými doklady by žalobce mohl doložit postavení rodinného

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

příslušníka občana EU. Na tuto výzvu žalobce zaslal potvrzení vystavené firmou EXPAD s.r.o. o zajištěném ubytování a kopii oddacího listu.

Policie České republiky provedla ve dnech 1.10.2012, 10.10.2012, 11.10.2012 a dále opakovaně 8.11.2012 a 12.11.2012 šetření na adrese pobytu žalobce, kdy při posledním šetření byl zastižen majitel nemovitosti, který hlídce umožnil vstup do domu. Na poštovní schránce bylo zjištěno jméno L. V. L., Z. Z. M., L. T. a W. L. a majitel nemovitosti uvedl, že podle fotografie paní L. zná, ale žalobce nezná a nikdy ho neviděl.

Žalovaná dále zjistila, že ve spise je založeno prohlášení paní L. W. ze dne 20.11.2012, která potvrdila, že paní L. W. a žalobce bydlí spolu na adrese H., P.. Uvedla skutečnosti, týkající se nezletilého T. L. s tím, že tento je synem žalobce a má svého tátu rád. Táta mu kupuje hračky, lahůdky i domácí potřeby. Paní L. W. vyjádřila naději, že žalobce i paní L. W. spolu budou žít jako jedna rodina.

Žalobce k výzvě správního orgánu I. stupně doložil doklad o splnění podmínky dle § 87b zákona o pobytu cizinců, v němž čestně prohlašuje, že sdílí společnou domácnost se svou manželkou L. W. a jejím synem T. L., přičemž k žádosti bylo doloženo 5 fotografií s popisky T. L. a C. X. k datu listopad 2011, březen 2007 a květen 2007. Zbývající fotografie jsou popsány pouze jmény.

Žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádávala s odvolacími námitkami žalobce, v nichž žalobce namítal zmatečnost rozhodnutí z toho důvodu, že odůvodnění rozhodnutí nekoreluje s důvodem, pro který byla žádost podána. Uvedl, že sdílí společnou domácnost se svojí manželkou a třemi dětmi, o které pečuje, přičemž je otcem jednoho dítěte. Domnívá se, že doložil doklady o výdajích na společnou domácnost, na péči o nezletilého a dále prohlášení svědků, prokazující sdílení společné domácnosti. Namítal, že důkazy správního orgánu mají povahu úředního záznamu, přičemž osoby, které údajně potvrzují, že se žalobcem na společné adrese nebydlí, nebyly nikdy vyslechnuty. Místní šetření bylo provedeno pouze dvakrát v rozmezí čtyř dnů a neexistuje-li žádný listinný doklad, který by bylo možno považovat za potvrzující sdílení společné domácnosti, pak je třeba vycházet z výpovědi účastníků, případně svědků. V této souvislosti žalobce odkázal na judikaturu Městského soudu v Praze č.j. 8 A 4/2011 a 6 Ca 319/2008 a na aktuální rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 30/2013 ve skutkově zcela identické věci. Žalobce poukazoval na to, že Okresní soud ve Frýdku-Místku jakož i Obvodní soud pro Prahu 1 a 4 upustily od výkonu zbytku trestu vyhoštění žalobce právě z důvodu sdílení společné domácnosti žalobce s občanem Evropské unie. K otázce účelového obcházení zákona žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 8 As 68/2012 a dále namítal, že se správní orgán nevypořádal se žádostí žalobce uvedenou již v jeho vyjádření ze dne 21.12.2013, kdy požadoval po správním orgánu, aby ho o nedostacích žádosti případně informoval za účelem kladného vyřízení žádosti.

K uvedeným odvolacím námitkám žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že k posouzení žádosti o povolení k přechodnému pobytu žalobce je nutno posoudit všechny okolnosti od vstupu žalobce na území České republiky. Z jednání žalobce od jeho vstupu mimo hraniční přechod dne 16.4.2003 až po trestnou činnost maření výkonu úředního rozhodnutí a uložení trestů vyhoštění zhodnotila, že se žalobce zdržoval na území České

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

republiky od počátku bez jakéhokoli oprávnění opakovaně. Prokázal neúctu k právním normám platným na území České republiky. Vykonával trest odnětí svobody a poté, kdy byl podmíněčně propuštěn, mu bylo policií uděleno výjezdní vízum, které nerespektoval. Žalobce se dále dopustil obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem získat povolení k přechodnému pobytu, neboť tři dny před podáním žádosti o přechodný pobyt dne 13.8.2012 uzavřel manželství s paní L. W. Přestože žalobce není uveden jako otec nezl. T. L. a ani jako otec nezl. L. M., v žádosti uvedl nezl. L. M. jako svou dceru. Jako své dítě dále uvedl v žádosti i nezl. H. M. S., nar. X, přičemž nebylo zjištěno, že by H. M. X. pobýval na území České republiky a že by měl oprávnění k pobytu na tomto území.

Žalovaná dále posuzovala okolnosti vztahující se k dětem, které žalobce uvedl v podané žádosti. Zjistila, že dle rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 14.1.2010 ve věci určení otcovství k nezl. H. M. X. se bylo zjištěno, že tento nezletilý se narodil z matky Q. X., k níž nebyly zjištěny žádné další údaje. Tento rozsudek byl podkladem pro návrh žalobce na upuštění od výkonu trestu vyhoštění s tím, že žije na území České republiky s družkou L. W., jejím synem T. L. a jejich společným synem H. M. X. V řízení u Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 51 T 128/2009 při výslechu žalobce vypověděl, že s L. W. má dvě děti staršího H. M. X., nar. X a mladšího T. L. nar. X. Uvedl, že když byl zadržen z důvodu nelegálního pobytu a vyslýchán dne 9.10.2009 ještě nevěděl pravé jméno matky a o starším dítěti se nezmiňoval, neboť nevěděl skutečně jeho otcem a testy byly provedeny až v roce 2010.

V uvedeném žalovaná převzala od správního orgánu I. stupně jako zásadní informaci, z níž vyplývá, že uváděná Q. X. a L. W. jsou jednou a toutéž osobou, což potvrzuje výpověď samotné L. W., která uvedla, že se žalobce má dvě děti a očekávají narození dalšího dítěte. K nezletilému T. L. bylo z usnesení soudu ve věci sp. zn. 51 T 128/2009 zjištěno, že biologickým otcem tohoto dítěte je rovněž žalobce, což bylo prokázáno znaleckým posudkem. Tento posudek však žalobce v řízení k žádosti o povolení k přechodnému pobytu nedoložil. Dále je v usnesení soudu zmiňováno dítě M. L., jehož matkou je L. W. a otec není uveden. Správní orgán I. stupně vycházel z toho, že se jedná o dítě L. M., nar. X.

V souvislosti s těmito skutečnostmi se žalovaná zabývala také historií pobytu manželky žalobce. Uvedla, že L. W. vstoupila na území České republiky nelegálně a bylo jí uloženo správní vyhoštění do 15.8.2008. Manželka žalobce L. W. byla z další skupiny čínských občanů, kteří byli zadrženi při nelegálním přechodu státních hranic ze Slovenské republiky. Následně manželka žalobce rovněž požádala o udělení mezinárodní ochrany dne 22.7.2003. Mezinárodní ochrana jí nebyla udělena a přestože byla evidována v evidenci nežádoucích osob, z území nevycestovala a dne X pod smyšleným jménem Q. X. porodila dítě H. M. X., neboť si byla vědoma, že nemůže uvést svou pravou identitu. Dne X porodila další dítě T. L. a do jeho rodného listu nechala účelově zapsat českého státního příslušníka J. J. Následně 25.6.2009 podala žádost o udělení povolení k přechodnému pobytu jako matka českého občana a matrikový otec J. J. byl pravomocně odsouzen pro spáchání trestného činu napomáhání k neoprávněnému pobytu a tento čin spáchal opakovaně. Žalobci pak byl nezletilý H. M. X. soudně svěřen do péče. Poté, co byla L. W. držitelkou povolení k pobytu na území, nechal si žalobce vypracovat znalecký posudek, který potvrdil, že je biologickým otcem také T. L.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Z uvedeného žalovaná dovodila, že žalobce opakovaně jednal s úmyslem obejít zákon o pobytu cizinců. Uváděl nepravdivé a účelově pozměněné informace, aby dosáhl svého cíle a uváděl tyto informace nejen před orgány Policie, ale i v rámci soudních jednání. H. M. X. byl svěřen žalobci do péče, avšak tato osoba neprochází informačními systémy a o jejím pobytu na území nejsou žádné informace.

K odvolacím námitkám žalobce dovolávajícím se judikatury Nejvyššího správního soudu žalovaná považovala za nezbytné odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 109/2010-76, podle kterého správním orgánům nic nebrání v tom, aby si ve svém řízení učinili vlastní závěr o tom, zda jsou cizincem předestřená tvrzení uplatněná v žádosti o povolení k pobytu prokázána a pravdivá či nikoliv a to bez ohledu na to, jak se k dané otázce postavily správní orgány v jiných řízeních, např. v řízení o správním vyhoštění cizince. Dopady různých řízení do života cizince tak mohou být zcela odlišné. Uložení správního vyhoštění je restriktivním opatřením a v samotném důsledku by jeho uložení pro účastníky řízení znamenalo, že po určitou dobu by mu byl odepřen vstup a pobyt na území České republiky. Žalovaná dodala, že rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 30/2013, na který žalobce odkazuje, se opírá o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu za účelem sloučení s občanem Evropské unie, kde správní orgány rozhodovaly podle jiného ustanovení, než které dopadá na danou věc. Žalovaná považuje závěr správního orgánu I. stupně za zcela správný, zdůrazňuje nutnost individuálního posouzení dané věci a má za to, že správní orgán I. stupně shromáždil dostatek důkazních prostředků, které mu umožnily učinit závěr přijatý v jeho rozhodnutí. Žalovaná se také řídila rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 3 A 18/2010-58, který vyslovil, že účelové otcovství plní stejnou funkci jako institut účelového manželství, je jevem v podstatě stejného druhu a znamená obcházení zákona. Žalovaná je toho názoru, že sled jednotlivých úkonů žalobce svědčí i o oprávněnosti závěru, k němuž správní orgán I. stupně dospěl. Zdůrazňuje, že žádost žalobce nebyla podána z důvodu, že žalobce je rodičem občana Evropské unie, ale osobou, která má k občanovi Evropské unie vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti, tj. dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona. Rodný list nezletilého T. L. nedokládá, že by žalobce byl v postavení osoby ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č.j. 5 As 6/2010-63 řešil otázku týkající se vztahu obdobného vztahu rodinnému a vyložil, kdo spadá pod pojem rodinný příslušník ve smyslu čl. 2 Směrnice 2004/38/ES. Veškerá jednání žalobce lze nepochybně považovat za obcházení zákona o pobytu cizinců, a proto správní orgán I. stupně dospěl k odůvodněnému závěru o účelovosti žádosti žalobce.

Z uvedených důvodů žalovaná rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

Žalobce v podané žalobě obdobně jako v odvolání ve správním řízení považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně za zmatečné s tím, že odůvodnění tohoto rozhodnutí nekoreluje s důvodem, pro který byla žádost zamítnuta. Dle názoru žalobce ze spisového materiálu prokazatelně vyplývá, že žalobce sdílí společnou domácnost s nezletilým občanem České republiky, jehož je otcem a o kterého řádně pečuje a sdílí společnou domácnost se svojí manželkou a s dvěma dětmi, o které taktéž řádně pečuje. Do spisového

materiálu založil veškeré relevantní dokumenty nutné pro kladné vyřízení žádosti, i dokumenty prokazující sdílení společné domácnosti, tedy doklady o výdajích účastníka řízení na vedení společné domácnosti, o přímé péči o nezletilého či prohlášení svědků, prokazující sdílení společné domácnosti, např. přípis ze dne 21.11.2012. Navrhoval také další důkazy, a to výslech svědků, kteří podepsali specifikovaná prohlášení či opětovné relevantní provedení místního šetření. Žalobce má za to, že opakované místní šetření s negativním výsledkem nemůže jako důkaz obstát ze tří důvodů. Jednak veškerá soudní a správní rozhodnutí obsažená ve spise a důkazy navržené žalobcem potvrzují sdílení společné domácnosti žalobce s jeho manželkou. Podruhé důkazy správního orgánu mají povahu úředního záznamu a osoby, které potvrzují, že žalobce na adrese nebydlí, nebyly vyslechnuty. Potřetí žalobce opakovaně navrhoval provedení místního šetření za účasti právního zástupce, aby mohlo být verifikováno, zda zástupci správního orgánu skutečně místní šetření provedli. Místní šetření bylo provedeno pouze dvakrát, a to v rozmezí čtyř dnů.

Žalobce namítá, že k prokázání sdílení společné domácnosti neexistuje žádný listinný doklad, formulář či jiný dokument, který by bylo možno považovat za listinný doklad potvrzující sdílení společné domácnosti. Přičemž je vždy nutno vycházet z místních šetření a výpovědi účastníků řízení, případně svědků. Správní orgán je v řízení postupovat tak, aby účastníci řízení byli řádně informováni a poučeni o požadavcích správního orgánu spojených s kladným vyřízením jejich žádosti, a proto byl měl správní orgán specifikovat, jaký doklad má žalobce předložit k prokázání, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Jestliže správní orgán odmítá důkazy účastníků řízení s tím, že ani jeden z nich neprokazuje sdílení společné domácnosti, aniž by sám sdělil nebo indikoval, jaký důkaz by považoval za relevantní, jednoznačně postupuje v rozporu s požadavkem předvídatelnosti v rozporu s principy dobré správy. Žalobce odkazuje na aktuální rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 30/2013 nebo sp. zn. 9 Asz 49/2014, v nichž Nejvyšší správní soud jednoznačně plně ve prospěch stěžovatele zrušil rozhodnutí o neudělení přechodného pobytu účastníka řízení, který sdílí společnou domácnost s nezletilým občanem EU. Žalovaná se s touto judikaturou argumentačně řádně nevypořádala.

Žalobce poukázal na rozsudky trestních soudů, které upustily od výkonu zbytku trestu vyhoštění právě z důvodu, že žalobce skutečně sdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie a je na něj nutno pohlížet jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie a vyslovily, že žalobce závažným způsobem nenarušuje veřejný pořádek. Dle § 8 správního řádu mají správní orgány dbát na vzájemný soulad všech postupů, které probíhají současně, a souvisejí s týmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby, přičemž správní orgány vzájemně spolupracují v zájmu dobré správy. Měly tedy respektovat rozhodnutí ve věci posouzení sdílení společné domácnosti.

Žalobce považuje za nezákonnou iracionální argumentaci žalované o obcházení zákona s cílem žalobce získat povolení k přechodnému pobytu. Žalobce správnímu orgánu ničeho nezamlčoval ohledně otcovství k dítěti, jestliže do žádosti uvedl, že není otcem nezletilého občana EU, neboť nedisponoval veřejnou listinnou, kterou by mohl otcovství prokázat. V různých řízeních, kdy byl dotazován však uvedl, že je faktickým otcem nezletilého, a

proto za těchto okolností nelze považovat nepravdivé jednání žalobce za jednání takové intenzity, že je možné hovořit o účelovém obcházení zákona.

Žalobce namítá také nedostatky v součinnosti se správním orgánem, kdy žádal správní orgán, aby jej o potřebných nedostatcích, týkajících žádosti informoval, neboť žalobce byl připraven případné nedostatky obratem odstranit. Je zarážející, že například místní šetření, o které správní orgán více méně výlučně opírá argumentaci o nesdílení společné domácnosti, provedl správní orgán naposledy téměř rok před vydáním rozhodnutí.

Žalovaná se dopustila nezákonnosti, když prezentovala názor, dle kterého zamítnutí žádosti není v hrubém rozporu s mezinárodními závazky České republiky vyplývajícími z mezinárodních smluv, zejména s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv, Úmluvou o právech dítěte a v neposlední řadě taktéž v rozporu s judikaturou ESD. Například ve věci C-34/09 (Zambrano). K výkladu čl. 20 SFEU, týkajícího se práva na pobyt v členském státě, v němž mají státní příslušnost děti, které jsou odkázány výživou na státního příslušníka třetí země.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované.

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že správní orgán I. stupně zjišťoval všechny okolnosti, které byly potřebné ke zjištění skutečného stavu věci, a poukázala na to, že sled jednotlivých jednání žalobce svědčí o správnosti závěru o obcházení zákona chováním žalobce. Zopakovala důvody, které jsou vedeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatovala, že veškerá jednání žalobce lze nepochybně vnímat jako obcházení zákona a zdůraznila, v jakém postavení žalobce podal žádost o povolení k přechodnému pobytu - jako osoba, která má k občanovi Evropské unie vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. V této souvislosti žalovaná opětovně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 5 As 6/2010-63, který vymezil pojem rodinného příslušníka dle čl. 2 Směrnice 2004/38/ES a zdůraznila, že rodný list nezletilého T. L. nijak nedokládá žalobcovo postavení ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

Z uvedených důvodů žalovaná navrhla, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Jednání před soudem

Při jednání před soudem přítomná zástupkyně odkázala na podanou žalobu a setrvala na žalobních tvrzeních.

VI. Posouzení věci Městským soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v mezích žalobou uplatněných námitek.

Žaloba není důvodná.

V souzené věci žalobce podal dne 16.8.2012 žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky za účelem sdílení společné domácnosti žalobce s občanem Evropské unie, v němž uvedl svou manželku L. W. a dvě děti H. M. X. a M. L. Tak to výslovně vyplývá z podané žádosti Z příloh žádosti, zejména z oddacího listu a rodného listu nezl. T. L. však lze vyvodit, že žalobce své postavení ve sdílení společné domácnosti odvozoval od dvou osob - od své manželky L. W. a jejího syna nezl. T. L., v jehož rodném listě je však jako otec uveden pan J. J. Žalobce dále v jiných řízeních (trestních a v řízení o určení otcovství) ukončených před podáním žádosti o pobyt dosáhl určení, že je biologickým otcem nezl. T. L. z matky L. W. a i otcem nezl. H. M. X. a také toho, že z důvodu společného žití a bydlení žalobce, jeho manželky a dětí bylo soudem upuštěno od uloženého trestu vyhoštění žalobce z území České republiky.

Protože podaná žádost žalobce a k ní předložené doklady svědčily o tom, že žalobce požádal o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky na základě tvrzení, že sdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie, správní orgány obou stupňů zvažovaly postavení žalobce v režimu ust. § 87b odst. 2 v souvislosti s ust. § 15a zákona o pobytu cizinců. Tedy pro účely posouzení žádosti žalobce bylo správní řízení zaměřeno na dokazování, zda žalobci v souladu s dikcí ust. § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců svědčí takové postavení cizince, které lze podřadit pod definici rodinného příslušníka občana Evropské unie dle § 15a cit. zákona.

Podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve znění v rozhodné době rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho

- a) manžel,
- b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje,
- c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a
- d) potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.

Podle § 15a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění v rozhodné době za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že

- a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,

2. je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, nebo

3. se o sebe z vážných zdravotních důvodů nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, nebo

b) má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.

Podle § 15a odst. 3 ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že

a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud

1. ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti,

2. je občanem Evropské unie vyživovaný, nebo

3. se o sebe z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nedokáže sám postarat bez osobní péče občana Evropské unie, anebo

b) má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.

Podle § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve znění v rozhodné době ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.

Z rozhodnutí správního orgánu 1. stupně i z napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány, vycházejí z žádosti žalobce i shromážděných podkladů o tom, že žalobce není matrikovým otcem, nýbrž biologickým otcem nezl. T. L., přikročily správně k posuzování žádosti žalobce v režimu ust. § 87b odst. 2 ve spojení s ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona (resp. § 15 odst. 4 písm. b) zákona), dle platnosti těchto ustanovení v různé době trvajícího pobytu žalobce na území České republiky, avšak ve stejném znění. Jejich úkolem bylo posoudit (a žalobce měl prokázat), že má k občanovi EU (ČR), zde k nezl. T. L., *trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a zda s ním žije ve společné domácnosti*.

V rámci šetření, zda žalobce jako žadatel dle § 87b odst. 2 zákona splňuje podmínky ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona však byla současně zjištěna řada skutečností o dosavadním pobytu žalobce a jeho manželky na území České republiky, o jejich vztazích a rovněž o vzniku, vývoji a určení vztahů k dětem žalobce a jejich matky L. W. Tyto skutečnosti pak zcela legitimně a věcně vedly správní orgány obou stupňů k posuzování, zda udělení povolení k přechodnému pobytu žalobci na území ČR nebrání překážka uvedená v § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.

Podle § 87e odst.1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, věty druhé, Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství.

V dané věci je z výroku i odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zřejmé, že žádost žalobce o povolení k přechodnému pobytu byla zamítnuta z důvodu obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území. Ve výroku je zamítnutí žádosti žalobce vyřčeno s odkazem na tento zákonný důvod dle ust. § 87e odst. 1 písm. c) a v odůvodnění obou rozhodnutí (na str. 11 rozhodnutí správního orgánu 1. stupně a na str. 7-11 napadeného rozhodnutí) je zcela přezkoumatelným a srozumitelným způsobem uvedeno, jaké skutečnosti v osobních poměrech žalobce při jeho pobytu na území ČR vedly ke zhodnocení chování žalobce po dobu jeho pobytu na území ČR od r. 2003 do podání předmětné žádosti a jakým způsobem žalobce docílil stavu, který mu umožnil podat žádost v režimu ust. § 87b odst. 2 ve spojení s ust. § 15a zákona o pobytu cizinců. Žalovaná konkrétně posuzovala opakované jednání žalobce při vstupu na území, nerespektování několikerého rozhodnutí o správním vyhoštění žalobcem, opakované trestní postihy žalobce, jeho zařazení do evidence nežádoucích osob, nedostatečné údaje ve vztahu k nezl. T. L. ve spojení s chováním matky a účelovým prohlášením otcovství jiné osoby – J. J. jako občana ČR k tomuto nezletilému dítěti. Žalovaná se vypořádala i s doloženou skutečností, že žalobci byl v r. 2012 po řadě trestních řízeních zrušen trest vyhoštění na dobu neurčitou, když zvažovala odlišnost dopadů různých řízení do života cizince.

Z uvedeného je zcela zřejmé, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce o přechodný pobyt *nebylo výlučně* posuzování naplnění podmínek dle ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tj. zda žalobce má trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému s občanem EU (ČR), avšak jimi byly veškeré okolnosti v historii pobytu žalobce i paní L. W. na území ČR, které postupem času vytvořily situaci, která žalobci umožňovala podat žádost o pobyt s argumentací dle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Zjištění žalované, že žalobce nesplňuje podmínky dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona na str. 10, odst. 4 napadeného rozhodnutí, do kterých převážně směřuje podaná žaloba, je nikoliv shrnující, závěrečnou argumentací o důvodech nevyhovění žádosti, ale je vypořádáním námitky žalobce, že doložil relevantní dokumenty ke sdílení společné domácnosti, přičemž otázka sdílení společné domácnosti nebyla žalovanou posuzována izolovaně, ale v souvislosti s účelovým jednáním žalobce.

Soud proto nemohl přisvědčit námitce žalobě o zmatečnosti rozhodnutí, spočívající v tom, že odůvodnění rozhodnutí nekoreluje s důvodem, pro který byla žádost zamítnuta. Výrok i odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zřetelně skutkově i právně vyhodnocují, že žádost žalobce byla zamítnuta z důvodu obcházení zákona o pobytu cizinců s cílem žalobce získat povolení k přechodnému pobytu na území tak, jak to zapovídá ust. § 87e odst. 1 písm. c) cit. zákona.

Protože rozhodným zákonným důvodem, pro který správní orgány nevyhověly žádosti žalobce o povolení k přechodnému pobytu na území ČR, je zjištění, že žalobce obcházením zákona v časové posloupnosti svých jednání a úkonů opakovaně a dlouhodobě vytvářel vztahy a situace, umožňující legalizaci jeho pobytu na území jako rodinného příslušníka občana EU, nejsou rozhodné jeho převažující žalobní námitky k otázce

prokazování společné domácnosti s občanem EU dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Byť fungování společné domácnosti s občanem EU je jedním z aspektů posouzení poměrů cizince na území ČR pro účely rozhodování o žádosti, v dané věci je třeba odmítnout prokazování společné domácnosti žalobce s nezl. T. L. jako prioritní a rozhodující otázku. To proto, že u žalobce nelze přehlížet zásadní a dlouhodobý sled jeho jednání od počátku jeho pobytu na území ČR, spočívajících v nelegálním pobytu na území ČR, v nerespektování správních i soudních rozhodnutí o vyhoštění a v postupném zakládání vztahů k dětem, které jsou relevantní pro podmínky dle ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona (řízení o určení otcovství k nezl. T. L.) a k jejich matce (uzavření manželství s matkou dětí 3 dny před podáním žádosti). Tvrze sdílení společné domácnosti a návrhy žalobce na prokázání společné domácnosti při místním šetření za účasti žalobce, a to nad rámec místních šetření učiněných v rámci správního řízení doposud namátkově bez účasti žalobce, a návrhy výsledků dalších osob k prokázání vedení společné domácnosti představují jen apel na prokázání situace vyvolané protiprávní činností žalobce a uvádění neúplných či nejasných údajů ohledně společných dětí žalobce a paní L. W. Soud proto přisvědčuje žalované v tom, že nelze připustit, aby *sled uvedených jednání* žalobce a jeho úkonů v soudních řízeních, jimiž po účelovém jednání matky nezl. T. L. (získání občanství ČR pro nezl. T. L. trestnou činností matrikového otce) žalobce docílil svého postavení jako biologického otce nezl. T. L., byl tolerován a legitimně vedl k prokazování podmínek pro účely žádosti žalobce o přechodný pobyt. Soud má naopak za to, že tyto skutečnosti svědčí o naplnění zákonné překážky dle § 87e odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce se veškerým svým jednáním, doloženým rozhodnutími správních orgánů o vyhoštění žalobce, soudními rozhodnutími i využitím statutu nezl. T. L., založeným účelově a trestnou činností jiné osoby, dopustil obcházení zákona, s nímž je spojena povinnost Ministerstva vnitra zamítnout žádost o povolení k přechodnému pobytu dle citovaného zákonného ustanovení.

Z výše uvedených důvodů neobstojí ani námitky žaloby poukazující na rozhodnutí trestních soudů (dle podkladů ve spise Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 51 T 128/2009 ze dne 13.7.2012, Městského soudu v Praze sp. zn. 5 To 488/2011 ze dne 15.12.2011 a usnesení Okresního soudu ve Frýdku – Místku sp. zn. 1 T 145/2003 ze dne 5.11.2012), v jejichž důsledku bylo upuštěno od výkonu trestů správního vyhoštění žalobce uložených pro trestnou činnost žalobce – maření výkonu úředního rozhodnutí. Na upuštění zbytku trestů vyhoštění poukazuje žalobce s námitkou, že trestní soudy upustily od potrestání žalobce vyhoštěním z důvodu sdílení společné domácnosti žalobce s občanem EU. K tomu soud, již kromě výše uvedeného, že otázka sdílení společné domácnosti nebyla v této věci, s ohledem na okolnosti pobytu žalobce na území ČR rozhodující, považuje za nezbytné shodně se žalovanou poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 109/2010-76, v němž tento soud v obdobné věci (tehdy ve vztahu k ust. § 15a odst. 4 zákona) vyslovil, že správním orgánům nic nebrání v tom, aby si v řízení o správním vyhoštění cizince učinily vlastní závěr o tom, zda jsou cizincem předestřená tvrzení uplatněná v žádosti o povolení k trvalému pobytu pravdivá.

Dle názoru soudu lze uvedený názor Nejvyššího správního soudu chápat i opačně, tj. tak, že jde-li o jiné rozhodování jako v tomto řízení, tj. o žádosti cizince o udělení pobytového oprávnění, není vyloučeno, aby obdobná důkazní situace byla správním orgánem vyhodnocena v jiném smyslu a i rozsahu než učinil soud, a to podle smyslu právní úpravy.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Nicméně by mělo jít o vyhodnocení stejné důkazní situace. V případě žalobce soud neshledal, že by důvody upuštění od vyhoštění žalobce spočívaly ve vyhodnocení stejné důkazní situace. Městský soud v Praze ve svém usnesení sp. zn. 5 To 488/2014 ze dne 15.12.2011 zrušil rozhodnutí obvodního soudu ve výroku o uloženém trestu vyhoštění s tím, že uložení nepodmíněného trestu odnětí svobody žalobci v trvání 1 roku postačuje k nápravě žalobce. Z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 51 T 128/2009 ze dne 13.7.2012, jakož i z usnesení Okresního soudu ve Frýdku – Místku sp. zn. 1 T 145/2003 ze dne 5.11.2012, tj. z doby krátce před podáním žádosti žalobce o přechodný pobyt, je zřejmé, že soud vycházel z tvrzení žalobce, ale i L. W., že společně s L. W. a jejími dětmi tvoří rodinu a dále i z prokázané skutečnosti, že žalobce je biologickým otcem nezl. T. L. Z uvedeného je zcela zřejmé, že důvody k upuštění od trestu vyhoštění a dokazování vyhodnocené trestními soudy byly časově i věcně odlišné. Uvedené jen potvrzuje názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku pod sp. zn. 6 As 30/2013, na který ostatně odkazuje i žalobce, v němž Nejvyšší správní soud také přisvědčil tomu, že není vyloučeno, aby obdobná důkazní situace byla vyhodnocena jinak, podle příslušné právní úpravy, nepřipustil však jen paušální odůvodnění, že jde o jiné řízení. I tomuto názoru situace žalobce koreluje. V případě žalobce žalovaná neučinila paušální odkaz na jiné řízení, ale vyložila rozdíl dopadu řízení o správním vyhoštění a dopadu řízení o žádosti žalobce o povolení k pobytu, a to s odkazem na důvod dle ust. § 87e odst. 1 zákona, který je důvodem vztahujícím se k posouzení žádosti a pokrývá celou dobu pobytu žalobce na území včetně vytváření vztahů pro účely žádosti. V této argumentaci se tak výslovně vypořádala i s námitkou žalobce rozsudkem Nejvyššího správního soudu 6As 30/2013 (resp. 9 Azs 49/2014). K tomu je třeba poznamenat, že k upuštění od výkonu trestu v trestním řízení došlo v důsledku toho, že dříve nebyly trestnímu soudu známy skutečnosti o vztahu žalobce k nezl. T. L. a o společném soužití s L. W. (viz usnesení sp. zn. 51 T 128/2009). To je v rozporu s tvrzením L. W. v uvedeném trestním řízení o tom, že se žalobcem žije již 6 až 7 let, což by dle data rozhodnutí trestního soudu mělo být od r. 2006, kdy se nezl. T. L. narodil. Přesto žalobce dříve nevyvolal řízení o určení otcovství, respektoval matrikového otce nezletilého, přičemž se ke sdílení společné domácnosti v trestních řízeních zjevně nevyjadřoval.

Na základě shora uvedeného městský soud uzavírá, že správní orgány obou stupňů se zabývaly dílčími konkrétními jednáními žalobce a tato jeho jednání vyhodnotily komplexně, z hlediska zákonem stanovených podmínek a předpokladů, za nichž může být cizinci přechodný pobyt na území státu povolen. Namítá-li žalobce, že v řízení ničeho nezamlčoval a uváděl, že je faktickým otcem nezletilého, není toto jeho tvrzení v komplexu jeho dalších jednání a jednání matky dětí žalobce věrohodně podloženo. Žalobce v podané žádosti neuváděl a nedokládal své faktické, biologické otcovství k nezl. T. L. a jeho úkony směřující k určení jeho otcovství v době před podáním žádosti, avšak poté, kdy nezletilému T. L. již svědčil statut státního občana ČR, byly právě posuzovány komplexně v souvislosti s předchozím chováním žalobce i matky nezletilého na území ČR.

Protože otázka sdílení společné domácnosti žalobce s nezl. T. L. nebyla v této věci stěžejní a nemohla ovlivnit závěr o obcházení zákona žalobcem, nebylo na místě se zabývat námitkou směřující do prokazování sdílení společné domácnosti a unesení břemene důkazu, včetně námitky nedostatečného informování žalobce, jak má nedostatky

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

dokazování odstranit. Soud v tomto směru proto jen odkazuje na důkazní břemeno cizince ohledně tvrzení a osvědčení podmínek pro pobyt na území ČR stvrzené rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 6 As 30/2013.

Závěry žalované nejsou ani v rozporu mezinárodními úmluvami a judikaturou ESD, zmíněnými žalobcem toliko obecně v závěru žaloby, neboť v jeho případě nejde o skutečné a trvalé rodinné poměry, které uvedené právní dokumenty chrání.

Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze shledal napadené rozhodnutí v souladu se zákonem, a proto podanou žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1. S.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované v souvislosti s řízením u soudu žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 8. listopadu 2017

JUDr. Naděžda Řeháková v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.